

תת"ע 11372/03/20 - מדינת ישראל נגד יוסף אביחיל יוסף אביחיל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 11372-03-20 מדינת ישראל נ' יוסף אביחיל
תיק חיצוני: 90512401861

בפני	כבוד השופט אלעד שור
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יוסף אביחיל יוסף אביחיל

החלטה

בפני בקשה להורות על התיישנות עבירה.

מדובר בעבירת מהירות מסוג ברירת משפט, אופן האכיפה היה באמצעות מצלמת א' 3. לפיכך המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית הנה האמור בסעיף 239א(ב) תוך הפנייה לסעיף 225א(א1) לחסד"פ הדין בהתיישנות מקוצרת של 4 חודשים, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס לא נשלחו לנהג ממועד ביצוע העבירה.

בעניינינו טוען ב"כ המבקש כי אישור המסירה אשר הוצג לו על ידי המשיבה הנו אישור מסירה חסר, לטענתו פרט למילה "לא נדרש" אין אינדיקציה מי מסר ומתי, ב"כ המבקש מסתמך על פסיקה הקשורה בתקינותם של אישורי המסירה, פסיקה החוזרת על עצמה כעולה מעפ"ת 22438-05-18 מורדכיב נ' מדינת ישראל, שם חזר על הדברים כבוד השופט רענן בן יוסף והדגיש את הצורך להקפיד למלא את כל הדרישות באשר למסירה הקובעת אחריות.

המשיבה טוענת כי חזקת המסירה שאותה קובע תקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, לעניין עבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק, קרי בעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, וזאת אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן.

דהיינו, לשיטתה של המשיבה, משנשלחה ההודעה חלה החזקה ללא קשר לתוצאות המשלוח.

יובהר כי במקרה זה ההודעה הראשונית נשלחה, בזמן לחברה אשר בבעלותה הרכב, החברה הסבה את הדו"ח על שם המבקש, סעיף 225 (א) א' 2 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי במקרה שכזה ניתן לשלוח את ההודעה תוך שנה

מיום ביצוע העבירה ולא ארבעה חודשים כפי שטען ב"כ המבקש, במקרה זה אכן נשלחה הודעה ביום 29/7/18 כאשר מועד ביצוע העבירה 13/5/18 כך שטרם חלפה לה שנה.

ברם, השאלה שבמחלוקת הנה האם אישור המסירה עליו נרשם כי דבר הדואר לא נדרש הנו הוכחה מספקת מטעמו של המבקש לכך כי קיימת סיבה אובייקטיבית לכך שלא קיבל את ההודעה בזמן.

אישור המסירה אינו נושא תאריך, אינו נושא את שם המוסר ולמעשה רב הנסתר על הגלוי, משהוגש לעיוני אישור מסירה זה, הרי שניתן לומר, לכאורה כי המבקש עמד בנטל אשר הטילה עליו תקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי והוכיח כי לא ניתן להוכיח את סירובו לקבל את דבר הדואר.

לא כך הם פני הדברים לטעמי אין בכך כדי לעמוד בנטל ההוכחה, על המבקש להוכיח באמצעות ראיות אובייקטיביות ופוזיטביות כי לא נמנע מלקבל את דבר הדואר.

לטעמי אישור המסירה החסר סותר את החזקה המונחת בתקנה 44 א' בדבר חזקת המסירה, קרי, קודם שהנטל יעבור לנמען יש להראות כי ניסיון המסירה התבצע כדן, אמנם על פי התקנה משחלפו 15 ימים ממשלוח הדואר ועל אף שטרם חזר האישור, ניתן להסיק כי דבר הדואר נמסר, אך משחזר האישור והאחרון אינו תקין נסתרת החזקה ולמעשה כך בדיוק קרה במקרה זה.

לאור האמור, משלא הוכח לי כי דבר הדואר נמסר למבקש תוך שנה מיום ביצוע העבירה אני קובע כי העבירה התיישנה ומורה על ביטול האישום.

ניתנה היום, ז' תמוז תש"פ, 29 יוני 2020, בהעדר הצדדים.